

Eszteró István

Össztudat

*Ne hidd, csillag-lávafolyam nem
emlékezik a Semmi-vulkánhegységre,
a teremtés tájelemei ne tudnának
egymásról, holdudvar Fiastyúkról, Napról
ásító feketelyuk, mely befelé fordulva
álmodik pár párhuzamos univerzumot,
mire felébred a fa, s folyó tükrébe pillantva
megállapítja, megint én, hajnal, millió
zölden rezgő izzás, s lombjából a szél
hol emberi profilt skiccel, hol emberelöttit,
kíváncsi fénycsóva pásztázza tiltások
sötét anyagát az anyagtalanba vonult
Teremtőig, kinek szaporodó nyelv-
családokkal kéne szót érteni, kósza nyájjal,
mely belegázol alkotó magányba, transz
szította víziót tör-zúz, szétszaggatja
a légkör festővásznát, elszínez buzgó víz-
festéket, mindazonáltal álhozsannázik,
hökkenten kommentál mesterművet
Himalája halálos ormaitól élet óceáni
bölcsojéig, kristályalakzat, szimmetriák,
színözön nászát irigyli, összefüggéseket
ugraszt össze, birodalmat bomlaszt, ön-
csonkítási szabványt szab, gyarmatosít
világkincstárnyi névtelenséget, tán nincs
is szürkeállomány befogadó képességét
próbára tevő káprázat, sejtosztódástól
egekre ívelt hal-száltó, levegő, semmi
kívüle...nem valószínű, hogy kert ne
tudna virágról, az együvé tartozás atom-
magja elektron- és protonfelhőbe pólyáló
szülői virrasztásról, felkel a fa, fénytus,
oxigén omlett, fotószintézises fotózás
után elkíséri leveleit óvodába, klorofill
kollégiumba, eredendő erdőgyetemre...*

Isteni

*Nézd évődő szemvillanásukat,
gyönyörködj, Uram, pillanatba
révültek önkívületében, ugye,
téged is elámít Éva eredendően
csábító kecsessége, mosoly-
mágiára libbenő haj, vállrezzentő
magakelletés, csípőhimbálásban
szeretkezés előjátéka, hangjuk
földdobbanásra egybefolyó víz-
esése, ugye, irigyled Ádámot,
aki szoprán rímhívóra tenor C-be
ölel kézzelfogható divinitást,
bánod, hogy körvonalazhatatlan
virtuális valód nem élhet át
sejtekbe sűrített billió fény-
éves talányt, mi bennük talál
tobzódó feloldásra, míg egymásba
bolondult pozitív és negatív töltés,
lobogó lélek elektromágneses
kisugárzása színed előtt huny
semmi pehelyé. Az almába
harapás élvét viszont magukkal
vitték sivatagi, holt-tengeri, halál-
völgyi száműzetésbe, házat,
házát zúzó meghasonlás-, ég-
szakadás-, járványtól is megóvták
a túlélés katalizátorát, miután
halandósággal büntette testetlen
testület az alkotó féltékenységre
fittyet hányó humán hálátlanságot,
lásd, Űrszemekkel is, törekeny
nő derekán hordópánttá dagad
idő, férfi, duzzadó erejű fitt lett
önmaga árnyéka, ám átörökítik,
ami isteni, s istennek elérhetetlen...*

Időutazás

*Nyolc óra tizenkilenckor érkezik
Bécsből hármas vágányra szerelvény,
nyolc óra tízkor indul is tovább,
még a harmadik évezred vonalán
jön kereken kilenc percet, s mire
befutna, már kilenc perce robog
valamerre, felszálltál, vagy nem
a volt nincsen vonatra, már kilenc
perc időűrben nyeli a végtelenben
találkozó párhuzamos síneket,
kilenc éveket ifjulva bámulhatsz
benépesedő hiánytájra, állomásról
állomásra válik jövővé a múlt,
a másodiknál elektromos mozdonyt
dízelre, harmadiknál gőzösre
cserélik, gőzfelhőt borít háborúk
kilométerköveire, füttyül, füttyög
visszarajzolódó határnál, meg-
töltik a lokomotív szénládáját,
gyárrom, bányák cégére hirdeti
a munkafelvételt, rozsdamarta
kasza sercegése, dohogó cséplő-
gépek, élesedik hallásod, madár-
hang, látod a vetések zöld-, sárga-,
lilakockás skót szoknyáját, lenge
ökörnyál, lángoló csipkebokor
szabadít egyiptomi szolgaságból,
hársfavirág illata illan, szülőfalu,
toronyóra száll láncostul, merengő
város a történelem utasterén át,
megfeszül izomzat az ingujjban,
váltakozó feszültség vibrál vénán,
netán szemet vetsz a szemben
ülő hölgy-, asszony-, leányzóra,
hova, hová utazik/utazol, ó,
most csak ide, a végtelenbe, feleli,
én is, én is...*

Debrecen, Református Kollégium

Debrecen, Református Kollégium